

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 4 - September/Oktober 2018

KOM IN ACTIE TEGEN BEZUINIGINGEN OP ONDERWIJS EN VOOR ECHTE INVESTERINGEN

Studenten en personeel van het hoger onderwijs protesteren tegen een nieuwe ronde van structurele bezuinigingen op de budgetten van het onderwijs. Deze bezuinigingsmaatregel, de zogenaamde ‘Doelmatigheidskorting’, is een bezuiniging van 183 miljoen euro. Daarmee wordt een publieke dienst verder ondermijnd die al bijna op de intensive care ligt. Het budget per student is met 25% gedaald sinds 2000. De minister lijkt niet bereid uit eigen vrije wil om meer te investeren in het onderwijs – de regering zal slechts haar beleid veranderen onder druk van de komende protesten.

DOOR AINDRIÚ

Arbeidsomstandigheden van docenten zijn leeromstandigheden van studenten

De rek is er uit – er is al veel te veel bezuinigd op het budget voor onderwijs. De bezuinigingen hebben een punt bereikt, waarop ze de basis van ons onderwijs bedreigen. Dit betekent een enorme verhoging van de werkdruk voor docenten, onderzoekers en ander personeel, en een achteruitgang van de kwaliteit voor studenten.

Verder zijn studenten sinds het afschaffen van de basisbeurs en het invoeren van het leenstelsel onder veel hogere druk komen te staan.

Dit ontmoedigt vooral jongeren uit arbeidersgezinnen om door te studeren.

Universiteiten vechten om hun deel van de koek, maar die koek wordt steeds kleiner. De beslissing waar er bezuinigd wordt, wordt genomen door het bestuur van elke universiteit. Als een gevolg, hebben de protesten zich in verschillende bewegingen gemanifesteerd in de verschillende universiteitssteden, zoals de Humanities Rally in Amsterdam en Democratische Academie Groningen. Ze hebben eisen naar voren gebracht gebaseerd op de situatie in hun eigen universiteit.

Maar het is duidelijk dat we een gemeenschappelijk politiek doel hebben dat ons verenigt, namelijk verzet tegen de bezuinigingen, voor democratisering van de universiteiten en voor echte investeringen in het onderwijs. De lokale bewegingen van onderop zijn essentieel voor het succes van de beweging, maar om de regering, die meer geeft om efficiëntie en winst in plaats van om ons onderwijs en welbevinden, een echte slag toe te brengen, is een nationale coördinatie van de studentenbeweging nodig.

Aan het einde van juni was er een eerste nationale vergadering van de verschillende bewegingen in Utrecht, met als doel om de actiegroepen en studentenorganisaties onder één banier te verenigen.

Lees verder op pagina 2

gen. Dit is redelijk succesvol geweest, maar er is nog een lange weg te gaan en we hebben geen tijd te verliezen! Deze bewegingen worden nu gesteund door de LSVB, de landelijke studentenvakbond, die nu lijkt te beseffen dat er meer directe actie nodig is rond deze kwestie.

WO-in Actie, een actiegroep van medewerkers in het wetenschappelijk onderwijs, bindt de strijd aan met de regering door een actieweek te organiseren (24-28 september). Zij eisen dat de rijksbijdrage aan het wetenschappelijk onderwijs weer teruggebracht wordt tot het niveau van het jaar 2000. Daarnaast hebben PO-in Actie en andere lerarenvakbonden nog steeds niet hun eisen volledig binnengehaald (1,4 miljard om het lerarentekort en de enorme werkdruk aan te kunnen pakken).

De verschillende bewegingen waren relatief ongelijksoortig en gescheiden van elkaar tot de Mars Voor Onderwijs in juni. Dit bood de kans voor activisten van alle bewegingen om de handen ineen te slaan. Het was een belangrijke fase in de ontwikkeling van de beweging voor onderwijs – het opbouwen van eenheid binnen de beweging. De nationale solidariteit tussen studenten docenten is essentieel als we een massabeweging willen opbouwen die in staat is de investeringen die we nodig hebben af te dwingen. Echter, deze beweging moet zichzelf geen beperkingen opleggen – Socialistisch Alternatief roept op, de eis te stellen dat overheidsinvesteringen in het onderwijs weer naar 7% van het BNP worden gebracht – een terugkeer naar het niveau van voor de golf van het neoliberalisme. Deze eis heeft het potentieel om alle eerder genoemde bewegingen te verenigen, en we zijn samen veel sterker. Waar moet het geld vandaan komen? Welnu, als de regering de multinationals 2 miljard cadeau kan geven, dan kunnen ze zeker geld vinden voor het onderwijssysteem dat dit land haar arbeidskrachten levert!

Het kan moeilijk zijn om als student actief te worden – denk aan de zware studiedruk, de druk van meer dan 25 uurwerken om je huur te betalen en dan daar bovenop jezelf in de strijd voor onderwijs gooien. Maar de kwestie is: als wij het niet doen, zal niemand anders het doen! We vechten voor ons onderwijs!

Solidariteitsacties en de verbinding zoeken met arbeiders in andere sectoren

Een gecoördineerde algemene staking van studenten en docenten samen zou zeker de regering een harde slag toebrengen. Hoewel we daar nog niet zijn, is er wel degelijk een potentieel voor zo'n actie. Solidariteit met andere lerarengroepen en arbeiders in het algemeen is ook belangrijk. Er zijn mogelijkheden voor solidariteitsacties in de komende weken:

- op 12 september zullen de basisschoolleraren regionaal gaan staken, met een demonstratie in Rotterdam (11.30 uur, Wilhelminaplein)
- op 19 september houdt het actiecomité 'Wegmetruttedrie', georganiseerd door vakbondsactivisten, een protest om 11.00 uur op het Binnenhof in Den Haag. We roepen studenten op aan deze acties deel te nemen.

De nationale solidariteit tussen studenten docenten is essentieel als we een massabeweging willen opbouwen die in staat is de investeringen die we nodig hebben af te dwingen.

Onze eisen:

Om te beginnen is het nodig dat er veel meer middelen voor onderwijs beschikbaar komen, en dat alle bezuinigingen worden geschrapt.

- Een goede stap vooruit zou zijn als er weer 7% van het BNP in het onderwijs geïnvesteerd zou worden, en wel vanuit overheidsmiddelen;

- Om hoger onderwijs echt toegankelijk te maken voor alle jongeren, zouden collegegelden moeten worden afgeschaft, en boeken en ander studiemateriaal gratis moeten worden;

- Er zou een studietoelooi ingevoerd moeten worden dat de werkelijke kosten voor levensonderhoud dekt, zodat jongeren uit armere gezinnen een echte keuze hebben tussen gaan werken of doorstuderen;
- En het is nodig dat er massaal geïnvesteerd wordt in betaalbare huisvesting, om het enorme huisvestingstekort onder studenten op te lossen.

Het gaat niet alleen om bezuinigingen op de budgetten voor de geesteswetenschappen, om het personeel en hun gezinnen. Dit gaat om de toekomst van de hele Nederlandse arbeidersklasse. Op Prinsjesdag zal er geen begroting komen die aan onze eisen tegemoet zal komen. Het gaat er om, niet het idee te accepteren dat studenten en arbeiders alles moeten slikken terwijl de bedrijven obscene recordwinsten maken.

Koop onze brochure 'Stop de vermarkting van het onderwijs' (15 pagina's A5) voor 0,5 euro.

Doe mee met Socialistisch Alternatief - Sluit je aan!

Socialistisch Alternatief is de Nederlandse afdeling van het Committee for a Workers' International. Lees meer over ons op onze website: www.socialistischalternatief.nl of neem contact met ons op voor een discussie, om uitgenodigd te worden voor onze bijeenkomsten of om lid te worden.

Email: info@socialisten.net

Gerechtigheid voor de Groningers!

Zes jaar nadat de provincie Groningen voor het eerst opgeschrikt werd door een zware aardbeving, komt er eindelijk een oplossing in zicht. Onder druk van aanhoudende protesten van de Groningse bevolking besloot minister Wiebes eind maart de gaswinning, die de aardbevingen veroorzaakt, in snel tempo terug te schroeven en uiterlijk in 2030 geheel te staken. Dit is een belangrijke overwinning voor de Groningers. Maar er is ook een keerzijde. Kort geleden sloot Wiebes een deal met Shell en ExxonMobile, die miljarden hebben verdiend aan het Groningse gas. Gevolg is, dat vooral de belastingbetaler gaat opdraaien voor de kosten, terwijl de multinationals gespaard blijven.

DOOR BARBARA VEGER, ROTTERDAM

De aardbevingen tengevolge van de gasbeving hebben voor een enorme misère voor de Groningse bevolking gezorgd. Zeker 100.000 Groningers wonen in een huis dat is beschadigd door de aardbevingen. Ook voelen veel Groningers zich in hun eigen huis niet veilig meer. Heel veel mensen hebben last van psychische klachten door de aardbevingen: slapeloosheid, angst, depressie... Daarnaast zijn er natuurlijk de financiële zorgen. De huizen in Groningen zijn door de bevingen zeker een miljard minder waard geworden. Het gaat om ruim 180.000 woningen die in waarde zijn gedaald als gevolg van de bevingen.

Het vertrouwen in de overheid en de NAM (de maatschappij die verantwoordelijk is voor de gaswinning, eigendom van Shell en ExxonMobile) is in de loop van de jaren steeds verder gedaald. Al in februari 2015 publiceerde de Onderzoeksraad voor Veiligheid (OVV) een vernietigend rapport over de veiligheidssituatie van de Groningers. Het zogenoemde gasgebouw (bestaande uit onder andere het ministerie van Economische Zaken, Shell en ExxonMobile) dat verantwoordelijk is voor de besluitvorming rond de gaswinning, is blind geweest voor de veiligheid van de Groningers en heeft alleen oog gehad voor de opbrengsten.

Gedupeerden moesten bovendien vaak maanden vechten met de NAM over een eerlijke schadevergoeding. Nog steeds zijn er maar 55.000 van de 70.000 ingediende claims afgehandeld. In juli verspeelde Wiebes weer veel van zijn krediet door zijn besluit,

de versterking van 1500 huizen uit te stellen tot nader onderzoek was gedaan of het echt nodig was. Het lijkt er echter op, dat de werkelijke reden de kosten waren.

En dat terwijl de Nederlandse staat sinds het begin van de gaswinning in 1963 265 miljard euro verdiend heeft aan de Groningse gasbel! De Nederlandse overheid heeft tientallen jaren lang welkom gebruik gemaakt van de gasbel om de staatskas te spekken, maar weigert nog steeds als het er op aan komt, te betalen voor de enorme schade die de gaswinning heeft veroorzaakt. Geen wonder dat de Groningers elk vertrouwen in de overheid hebben verloren.

Dat nu de gaskraan wordt dichtgedraaid, is te danken aan de druk die de Groningse bevolking heeft uitgeoefend. In januari dit jaar demonstreerden maar liefst ruim 10.000 Groningers voor het stopzetten van de gaswinning en voor een eerlijke schadeafdeling.

Het akkoord tussen Wiebes en Shell en ExxonMobile betekent, dat de multinationals een groter deel van de opbrengst van de gaswinning krijgen, 27% in plaats van 10%. Ook de verdeling van de kosten verandert: de staat betaalt nu nog 64%, dat wordt 73%. Het gevolg is, dat Shell en ExxonMobile slechts 135 miljoen hoeven te betalen, terwijl de overheid ruim 1,6 miljard euro minder binnen krijgt. Daarvoor zullen wij moeten opdraaien, in de vorm van intrekken van eerder geplande overheidsinvesteringen of zelfs bezuinigingen. Bovendien is de NAM niet langer strafrechtelijk verantwoordelijk voor ontstane schade. Dit is weer een bevestiging dat deze overheid zich als een gewillige zetbaas van het kapitaal opwerpt.

Het argument voor een andere verdeling van opbrengsten en kosten ten voordele van Shell en ExxonMobile is, dat zij anders verlies zouden lijden. Maar so what? Ze kunnen het lijden. Shell maakte naar schatting vorig jaar 15,7 miljard dollar winst en verdiende samen met Exxon in één jaar een half miljard euro aan de gaswinning in Groningen. Nog niet zo lang geleden kwam in het nieuws dat Shell er via een belastingconstructie in geslaagd was, ruim 7 miljard aan dividendbelasting te ontlopen.

De Groningers hebben lang genoeg gewacht. Ze moeten onmiddellijk eerlijke schadevergoedingen krijgen, en alle huizen die niet veilig zijn, moeten meteen versterkt worden. Niet wij, maar Shell moet opdraaien voor de kosten daarvan en voor de kosten van het stopzetten van de gaswinning! De beste manier om dat te kunnen doen, is Shell te nationaliseren. Want wat we als bevolking niet bezitten, kunnen we ook niet controleren..

De Groningers hebben lang genoeg gewacht. Ze moeten onmiddellijk eerlijke schadevergoedingen krijgen, en alle huizen die niet veilig zijn, moeten meteen versterkt worden. Niet wij, maar Shell moet opdraaien voor de kosten daarvan en voor de kosten van het stopzetten van de gaswinning!

VOOR EEN STRIJDBARE EN DEMOCRATISCHE FNV!

Een vurig verzet werd er verleden jaar afgekondigd door het Nieuw aangetreden Hoofdbestuur op het FNV-congres. Een Offensief tegen de race naar de bodem, voor een fundamentele verandering. En dat was en is nodig. De afbraak van de laatste resten van de verzorgingsstaat en de inrichting van de participatie maatschappij is de brede arbeidersbeweging niet in de koude kleren gaan zitten. De uitvoering van het neoliberale programma van Europa, het verdrag van Lissabon (2001) en daarna van Maastricht, heeft ertoe geleid dat ons netto besteedbaar inkomen gemiddeld is gedaald met 40%. Aangezien het doel de halvering van de arbeidskosten was, opdat 'onze' Europese Multinationals en grootaandeelhouders winstgevend ten opzichte van Azië (en V.S.) kunnen blijven, is dat doel bijna gehaald. Reken je de verhoging van de pensioengerechtigde leeftijd er in door, 4 tot 7 jaar langer werken tegen minder geld, dan is het doel ruimschoots gehaald. Maar toch is het niet genoeg, want het systeem is gebaseerd op winstmaximalisatie en dus roofbouw en uitbuiting.

DOOR PETER DEN HAAN (OP PERSOONLIJKE TITEL)
LEDENPARLEMENT FNV VERVOER

Daar gingen we dus een streep onder zetten. Met de Kerst verleden jaar kwam de oproep om de AOW leeftijd verhoging te bevriezen aan het inmiddels geïnstalleerde Kabinet Rutte 3. Helaas laat onze Premier zijn oren naar de Multinationals hangen en is het bij een oproep aan dovemansoren gebleven. Maar niet getreurd, zo was de belofte in januari van de nieuwe en krachtdadige Coördinator Arbeidsvoorwaarden; de sectoren worden betrokken en we gaan pieken naar Prinsjesdag. Geen uitruil in AOW en Pensioendossier; we accepteren geen verslechtingen! Het doel van de campagne: dat in 2021(!) politieke partijen onze eisen overnemen!

En dat terwijl volgens de eigen 55-bladzijde tellende analyse 90% van de problemen in marktwerking, in zorg, openbaar vervoer, openbare diensten, flexcontracten, fiscaliteitvraagstukken rond aow en pensioen, naleving van wetgeving en cao's, volkshuisvesting, enz. politiek zijn. Wij kunnen niet tot 2021 wachten in de hoop dat een Groen Links of SP en, of PvdA, ons 'programma' of een deel ervan (en welk dan?) overneemt. Da afbraak vindt nu plaats. En als we Rutte 3 naar onze (!) kant willen laten bewegen, dan moet hij zich in zijn bestaan bedreigd voelen; anders gebeurt het niet.

Dat was ook de kern van de motie van juli; en de campagne een succes te maken zullen we mensen moeten inspireren met concrete eisen. En die basis is er; de stakingsgolf van dit jaar is daarvan het bewijs. Maar onze leiding is er nog niet in geslaagd een aanval in te zetten en laat gaten vallen in de verdedigingslinie. Dit neoliberale kabinet is op dit moment de belangrijkste aanvalsleider, dus die moet op de korrel worden genomen met eisen die jong en oud, werkend en niet-werkend, verenigen. En de val van Rutte 3 bespoedigen. "Nee, want dan staat onze portefeuillehouder pensioenen in zijn hemd", opdat vooral de eis 65=65 niet werd aangenomen. "Minimumloon 12,50 per uur is veel te hoog", zeiden de Coördinator Arbeidsvoorwaarden en de vertegenwoordigers van FNV-Jong, Metaal en nog wat anderen, terwijl ze 5 maanden eerder stonden te juichen over de successen van de \$ 15- campagne in de V.S. en de 10 Pond-campagne in Engeland bij Mc Donalds (omgerekend 12,50 euro en de bonden in België hebben een eis van 14 euro!). De oproep en uitspraak dat we dat in Nederland ook moeten doen, zijn zij helaas alweer vergeten.

En nu? Behalve een pensioenactie op 8 september en CAO-strijd is er geen massale actie gepland rond Prinsjesdag en begroting. (BTW-verhoging, Dividendbelasting, eigen risico, enz.) en bijbehorende aanvallen op ons inkomen. De centrale looneis van 3,5% wordt nauwelijks gehaald, gemiddeld blijven we op 2,4% steken; volstrekt onvoldoende dus. Is dat het stoppen van de race naar de

bodem en een fundamentele verandering? Helemaal niet! Dat lijkt op een nederlaagstrategie. De rit uitzitten en het verlies nemen. Hier en daar het verzet de nek omdraaien zodat we de laatste angels er uit kunnen trekken. Vooruitschuiven. Laten sudderen. Achter gesloten deuren bespreken. Met welk doel? Zodat werkgevers wat toegeeflijker worden en een groter deel van hun winst aan de werknemers afstaan? Dat ze naar vermogen hun bijdrage aan de samenleving middels belastingbetalingen gaan doen? Ook als dit ten koste gaat van de dividenduitkering en de eigen winstpremie? Maar daar doen ze het juist voor. En daarom reageren ze daarop ook als een kleuter wiens speeltje wordt afgepakt. Bij alleen de gedachte al. Maar gelukkig hebben ze de touwtjes nog stevig in handen en is het dus feest. Bij die 1, uiteindelijk 8% die er dik op verdiend hebben de laatste decennia.

En dus dreigt de race naar de bodem niet gekeerd te worden en verandert er niets fundamenteels. Nu niet en op deze manier, in 2021, ook niet. De hoop van de FNV-leiding lijkt er op gevestigd dat de PvdA als een feniks uit haar as zal herrijzen. Maar vanwege de capitulatie voor het neoliberalisme is deze partij geeneens bereid verslechtingen terug te draaien.

Door het gebrek aan tastbaar resultaat neemt het gemor onder gewone leden en kaderleden toe. Het Hoofdbestuur zegt dit niet te herkennen. Dat is vreemd, want ik ben op een paar bijeenkomsten met Han Busker (onze voorzitter) geweest, voor en na zijn verkiezing, maar hij werd overal en vaak in niet mis te verstane bewoordingen, flink onder vuur genomen over de uitverkoop van zijn voorgangers. Het gevoel dat beklijft is: we horen wel wat je zegt, maar we doen er niets mee. Dat moet dus anders, er is behoefte en noodzaak aan een strijdbare vakbondsoppositie. Die de belangen van werknemers bovenaan zet. Die vecht voor je recht. De basis is er en moet naar boven toe doorvertaald worden.

Bij deze dus de oproep om zelf, leden en kaderleden, de woensdag en donderdag na Prinsjesdag vooral wel naar Den Haag te gaan en onze Regering op gepaste wijze te onthalen tijdens de Algemene Beschouwingen op het beleid en de Rijksbegroting. Dat 65 jaar een prima pensioengerechtigde leeftijd is. Dat 40 jaar loondienst lang zat is. Dat we een Nationaal Zorgfonds willen. Goede Volkshuisvesting, 12,50 per uur. Investeren in het Onderwijs. 1500 euro netto als staatspensioen. 32 uur met behoud van loon. En vooral: WEG MET RUTTE 3!

Economische opleving: Wij profiteren niet, en nu dreigt weer nieuwe recessie

De laatste jaren kende de Nederlandse economie weer enige groei. De regering klopt zich op de borst dat we dankzij haar beleid uit de recessie zijn geraakt. Maar wanneer profiteren wij daarvan? De winsten zijn weer torenhoog, maar de lonen stijgen nauwelijks en de werkdruk is enorm opgedreven. De werkloosheid is weliswaar gedaald, maar de meeste nieuwe banen zijn flexbanen. Steeds meer arbeiders eisen hun deel van de koek op; de afgelopen jaren is het aantal stakingen fors toegenomen. Inmiddels stapelen de problemen in de wereld-economie zich echter op, en een nieuwe recessie is uiteindelijk onvermijdelijk.

DOOR PIETER BRANS, AMSTERDAM

Vorig jaar telde het grootste aantal dagen verloren door stakingen van de afgelopen dertig jaar in Nederland, vooral door de massale stakingen van de leraren in het basisonderwijs. Ook dit jaar zien we een stakingsgolf: buschauffeurs in het streekvervoer, arbeiders in de metaal, de piloten van Ryanair.... Zelfs de politie komt in actie. De algemene trend is, dat werkenden hogere lonen eisen en maatregelen tegen de immense werkdruk. Zo hebben buschauffeurs in het streekvervoer zelfs geen tijd voor plaspauzes!

Een erg welkom gevolg van de economische groei is dat dit voor de werkende klasse en de middenklasse meer mogelijkheden biedt om verworvenheden te verkrijgen. Werkenden gaan sneller over tot de eis van degelijke loonsverhogingen. Afwachten helpt niet. in actie komen wel.

Maar inmiddels pakken de donkere wolken zich al weer samen boven de wereldeconomie. Het kapitalisme is nooit echt over de crisis van 2008 heen geraakt. De jaren erna was de groei in feite mager. De groei van de productiviteit stagneerde. De investeringen stakten. In plaats van te investeren kochten veel ondernemingen hun eigen aandelen op de beurs terug. Of gaven het management absurde loonsverhogingen. Vanzelfsprekend kreeg de arbeidersklasse minder zekere arbeidsvoorwaarden, lagere lonen, uitkerin-

gen en pensioenen en minder sociale voorzieningen voor de kiezen. Vooral jonge mensen maken alleen kans op onderbetaalde baantjes of het schijnondernemerschap van de ZZP'er, de werker voor stukloos zonder verzekering of pensioen...

Het gebrek aan vertrouwen in het herstel blijkt ook uit het feit dat de massale stimuleringsmaatregelen van na 2008 voor een groot deel blijven gehandhaafd. De enorme geld-injecties hebben er samen met de lage rente toe geleid dat de economieën uit recessies werden gesleept. Bankroeten zoals in de jaren 1930 werden vermeden. Het legde deels de basis voor de huidige globale groei, die door de regeringen wordt aangegrepen voor propaganda dat de diepe recessie na de kredietcrisis tot het verleden behoort. Maar dit beleid heeft wel geleid tot een enorme toename van schulden. Bedrijven en banken kunnen nu nog overleven door de extreem lage rente, maar zodra die weer stijgt, zullen veel van hen snel in de problemen komen. Daarnaast is er de dreiging van een handelsoorlog op wereldvlak, door de agressieve politiek van Trump. Dit zou de wereldeconomie ernstig kunnen doen vertragen.

In het Nederlandse kapitalisme domineren grote exporterende bedrijven, zoals Shell, Unilever, AKZO e.d. Zij leggen aan heel Nederland lage lonen op, want die zijn goed voor de export. Ze zijn slecht voor de binnenlandse markt (geen koopkracht) en dus voor kleinere ondernemers die daar actief zijn. De regering ondersteunt dit beleid door grote multinationale ondernemingen vrij te stellen van belasting en het geld te halen bij de werken-

de bevolking, bijvoorbeeld via de verhoging van de BTW. Steeds duidelijker wordt dat maatregelen zoals de verlaging van de vennootschapsbelasting en afschaffing van de dividendbelasting voor de economie als geheel geen enkel voordeel opleveren. Het voordeel is uitsluitend voor de grote ondernemingen.

Het huidige kabinet is afhankelijk van één zetel in de Tweede Kamer die door een niet al te betrouwbare VVD'er wordt bezet. De belangrijkste reden voor de schijnbare onaantastbaarheid van de VVD is het gebrek aan een echte oppositie.

Na de crash van 2007-08 was er door de schok van de crisis een afwachtende houding onder de werkenden en de middenklasse. Er werd gehoopt dat het tij zou keren en dat de verloren levensstandaard weer kon worden ingehaald. Langzamerhand groeide het besef dat dit niet zal gebeuren en dat de nieuwe generaties het slechter zullen krijgen dan de vorige. De komende jaren zal het falen van het kapitalistisch systeem alleen maar duidelijker worden, en zullen meer en meer mensen op zoek gaan naar socialistische ideeën.

Het kapitalisme is nooit echt over de crisis van 2008 heen geraakt. De jaren erna was de groei in feite mager. De groei van de productiviteit stagneerde. De investeringen stakten.

Wij zullen niet worden achtergelaten! Recht op abortus voor Noord-Ierland.

Na een ongelooflijk succesvolle massabeweging om abortus te legaliseren in Ierland eerder dit jaar, vecht nu ook Noord-Ierland om een van de meest gedateerde abortuswetten van Europa te laten vervallen. In mei dit jaar koos 66,4% van de bevolking in een referendum om de Ierse abortuswet drastisch te hervormen. Voorheen gaf deze wet toegang tot het opleggen van een gevangenisstraf van veertien jaar aan diegenen die een abortus ondergingen.

DOOR LAURA FEENEY, IERLAND

De Minister van Gezondheid kondigde recentelijk aan dat abortus landelijk toegankelijk zal worden in Ierland. Het bestuursorgaan in Noord-Ierland zou zich afzijdig kunnen proberen te houden aangaande dit onderwerp, berust op de gedachte dat vrouwen vrij kunnen reizen om een abortus te krijgen. Niemand zou dergelijke afstanden moeten hoeven afleggen om toegang te krijgen tot noodzakelijke gezondheidszorg! Het is zeer waarschijnlijk dat verandering spoedig zal komen als de massale druk vanuit het volk oploopt. Direct na de abortusstrijd in Ierland namen de acties in Noord-Ierland toe, omdat de activisten begrepen dat dit een cruciaal moment was van een versterkt collectief bewustzijn.

De activisten worden geconfronteerd met vele uitdagingen, onder andere omdat er geen functionerende overheid in Noord-Ierland werkzaam is. Deze brak op toen een van de leidende partijen, Sinn Féin, zich terugtrok naar aanleiding van geschillen met de DUP (Democratic Unionist Party). Dankzij de machtsverdeling binnen de Assemblée (Northern Ireland Assembly) is de overheid gestagneerd.

Dit laat ons de gevaarlijke mate van macht zien die deze twee sektarische partijen tot hun beschikking hebben. Twee partijen die doorgaan met het verdelen van de samenleving in Noord-Ierland. Dit betekent dat, totdat beide partijen besluiten om de Assemblée te herstellen, geen wetgeving kan worden goedgekeurd op deze wijze. Ze lijken weinig vooruitgang te boeken op dit gebied, en daar komt nog bij dat leden van de Northern Ireland Assembly tot deze maand 9 miljoen pond aan inkomsten hebben binnengehaakt zonder hun werk te doen. Het belang van een brede, linkse partij in het Noorden is recentelijk nog evidenter geworden. Een partij die de arbeidersklasse en de radicale jeugd zal verenigen, en sektarische grenzen daarbij zal overstijgen.

Zoals de voorbijgaande Noord-Ierse arbeidersstrijd in de jaren zestig hebben aangetoond, is er een grote potentie voor solidariteit door de hele samenleving, en om samen te strijden voor echte sociale verandering. Abortusrechten verwerven maakt onderdeel uit van

deze strijd. De zeer conservatieve MLA's (Members of Legislative Assembly) die zetelen in de Assemblée zijn geen indicatie van het massale sentiment in Noord-Ierland, maar zonder een ander beschikbaar alternatief worden ze toch opnieuw verkozen, en hebben ze de overheid praktisch ontmanteld. Dit is waarom de strijd voor abortusrechten een nog bredere betekenis heeft in het Noorden, omdat het een grote omwenteling in de samenleving mede teweeg kan brengen, wat de door religieuze verdelingen opgeworpen spanningen ook kan tegengaan.

Onze zusterorganisatie ROSA, welke oorspronkelijk begon in het Zuiden, is nu ook actief in het Noorden. Ze hebben sommige Ierse acties gevolgd, zoals de abortuspil-bus. Activisten hebben veilige abortuspillen ingenomen, publiekelijk en pal voor belangrijke mediaconcerns. Dit helpt om de veiligheid van de pillen onder de aandacht te brengen, en neemt ook het element van schaamte weg. Ze werden hiermee uit de slaapkamer gehaald, en publiekelijk op straat gebracht!

De politie arriveerde en probeerde de vrouwen die de pillen hadden ingenomen te verwijderen, maar moesten de advocaat van de Nederlandse organisatie Women on Web onder ogen komen en ondernemen daardoor nauwelijks actie.

De strijd voor recht op abortus is anders in het Noorden dan in het Zuiden om verschillende redenen. Een daarvan is de opschorting van de overheid, waardoor de Noordelijke afdeling van ROSA niet oproept tot het introduceren van nieuwe wetgeving. Voor dringende toegang tot abortus roept ROSA op tot directe uitbreiding van de Abortion Act 1967, wat betekent dat Noord-Ierland een wet overneemt die in het Verenigd Koninkrijk verder is vastgesteld, welke abortus verzorgt via de National Health Service. Ook al is er onenigheid onder activisten over dit idee (veelal van nationalisten), beargumenteert de Noordelijke afdeling van ROSA dat het de effectiefste methode is om snel toegang te verschaffen tot abortus zonder de inactieve Assemblée nodig te hebben.

De winst omtrent de abortuswet in de Republiek van Ierland en het sneeuwbaaleffect die dit had op Noord-Ierland laat zien dat grensoverschrijdende solidariteit nodig is. We hebben ook gezien hoe de abortusstrijd herleefde in Argentinië, en alhoewel het wetsontwerp faalde in de Senaat gaf het het begin en niet het einde aan voor geradicaliseerde vrouwen en jongeren in het land. Solidariteit met allen die blijven vechten voor lichamelijke autonomie over de hele wereld! Laten we samen blijven staan voor een wereld zonder onderdrukking en armoede, en vechten voor echte socialistische verandering die alle nationale grenzen overstijgt!

De verkiezingen in Turkije

Afgelopen 24 juni had Turkije een van de belangrijkste verkiezingen in haar geschiedenis, met een recordopkomst van 84%. De huidige president, Recep Tayyip Erdogan van de Partij voor Rechtvaardigheid en Ontwikkeling (AKP), behaalde een zege met 52,55% van de stemmen. De republikein Muharram Ince, een voormalig Natuurkundedocent, kreeg slechts 30,67% van de stemmen, ondanks het feit dat hij grote menigten meermaals bijeen wist te krijgen. Deze verkiezing was de eerste die verliep onder het nieuwe presidentiële systeem dat vorig jaar door een krappe meerderheid in een referendum werd geaccepteerd. Onder het nieuwe systeem krijgt de president veel meer uitvoerende macht, waarbij het rechtssysteem onder scherpere controle van de president komt en het parlement minder te zeggen krijgt.

DOOR RAJA, EIINDHOVEN

De huidige electorale winst voor Erdogan is het zoveelste dieptepunt in de alsmaar verergerende politieke situatie in Turkije, en wederom een mijlpaal in Erdogan's pad richting een potentieel dictatorschap voor het leven. Twee jaar geleden, na de mislukte coup door verschillende legereenheden, begon Erdogan de politieke zuivering van verschillende legereenheden en civiele instituties. De zuiveringen kenden slachtoffers onder journalisten, seculier linkse groepen, en politieke bewegingen die strijden voor meer rechten voor Koerden. Dit alles gebeurde terwijl de Turkse economie steeds meer achteruit ging. De Turkse Lira blijft waarde verliezen en de inflatie is enorm gestegen. Vanwege deze economische malaise had Erdogan de verkiezingen ook achttien maanden uitgesteld om een electorale nederlaag te voorkomen. De huidige verkiezingen vonden dus plaats in een klimaat van angst, wegwijnende democratische normen en economische neergang.

Er is echter een positief verkiezingsresultaat behaald door de linkse Democratische Partij van de Volkeren (HDP) van 11,5% van de stemmen. Dat betekent een aanzienlijke representatie van een democratisch en links alternatief in het Turkse parlement. De HDP is een partij die veel linkse krachten bundelt, en een broodnodige partner voor een eventuele brede linkse en Turks-Koerdische coalitie tegen

Erdogan, mocht dit nodig zijn.

Wat nu?

Als de economische crisis verergerd, zullen de arbeidersklasse en de armen de eerste slachtoffers zijn. Parallel hieraan zullen de vrijheden van Turkse burgers verder worden vertrapt. Erdogan zal Turkije ondertussen op een meer conservatief pad willen sturen. We mogen echter niet vergeten dat tenminste de helft van de Turkse bevolking tegen Erdogan en zijn politiek is. Dit zal voor links een kans vormen om een massabeweging tegen Erdogan te organiseren.

Stop criminalisering Geen strafkampen voor vluchtelingen!

In juni maakte staatssecretaris Harbers (VVD) bekend dat overlastgevend asielzoekers vanaf dan sneller in zogenaamde aso-azc's konden worden geplaatst. Hij noemde overlastgevend gedrag 'volstrekt ontoelaatbaar' 'Daarom neem ik aanvullende maatregelen om deze groep raddraaiers adequaat aan te pakken.', zo zei hij. Het zijn echter de menonwaardige omstandigheden in de asielzoekerscentra die aan de basis liggen van de problemen. In plaats van daar wat aan te doen, worden vluchtelingen gecriminaliseerd en in strafkampen geplaatst.

DOOR BARBARA VEGER, ROTTERDAM

Vluchtelingen zitten vaak jaren in een asielzoekerscentrum, in slopende onzekerheid of ze een verblijfsvergunning zullen krijgen. Er is een totaal gebrek aan privacy; mensen uit verschillende gezinnen zitten op één kamer, soms zelfs 8 personen in een kleine ruimte. Er is niets te doen voor de vluchtelingen; werken of studeren mogen ze niet. En ze krijgen maar een schijntje aan zakgeld. Veel vluchtelingen krijgen zware psychische problemen. Geen wonder dat de spanningen soms hoog oplopen, dat er vechtpartijen ontstaan, dat sommigen naar drank of drugs grijpen of diefstallen plegen.

Deze 'raddraaiers' zullen dus voortaan drie maanden lang in spe-

ciale centra geplaatst worden. Daar moeten ze zich dagelijks melden en er is een avondklok. Ook krijgen ze geen zakgeld. Bovendien wil Harbers proberen de 'overlastgevers' sneller uit te zetten.

Dit beleid past in een algemene trend om vluchtelingen te criminaliseren en af te schilderen als probleemveroorzakers en profiteurs, en uit Europa te weren. Onlangs werd op een Europese top het schandalige besluit genomen om 'gesloten detentiecentra', ofwel: gevangnissen, te bouwen voor vluchtelingen in Noord Afrika en Europa. Vluchtelingen, al getraumatiseerd door wat ze in hun eigen land en tijdens hun vlucht hebben meegemaakt, worden vervolgens opgesloten alsof het zware criminelen zouden zijn!

Het is niet de schuld van de vluchtelingen dat er woningnood, een gebrek aan sociale voorzieningen etc. zijn. De rechtse regeringen hebben systematisch een beleid gevoerd van afbraak van de verzorgingsstaat. Er zijn middelen genoeg om genoeg huizen te bouwen voor iedereen, voor goede zorg en onderwijs enz. De grote bedrijven maken weer superwinsten, maar in plaats van daar het geld vandaan te halen, geeft de regering ze nog een cadeautje van 2 miljard door de dividendbelasting af te schaffen!

Vluchtelingen verdienen een menswaardige opvang. Nee tegen de verdeel-en-heers-politiek van rechts! Voor een gezamenlijke strijd voor onze belangen en voor een wereld, waar niemand hoeft te vluchten!

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 4. September - oktober 2018

WE HEBBEN HUIZEN NODIG, GEEN HOTELS!

38.000 studenten hebben op dit moment geen woonruimte in Nederland. Er is een enorm tekort op nationaal niveau – duizenden proberen via Kamernet en Facebookgroepen een kamer te vinden. De gemiddelde huur voor een kamer is op dit moment meer dan 400 euro per maand, in Amsterdam zelfs 570 euro per maand! In Wageningen was de universiteit gedwongen een camping op te zetten voor studenten die nog geen kamer gevonden hadden. 130 studenten kampeerden op de camping, maar ze konden daar slechts blijven tijdens de zes introductiedagen. In Utrecht wordt een studentenhotel gebouwd naast het Centraal Station, maar hebben we werkelijk nog een hotel nodig?

DOOR AINDRIÚ

In een artikel dat in mei gepubliceerd werd door een onafhankelijk online blad voor de Utrechtse universiteit beweerde Frank Uffen, directeur van het studentenhotel, dat hij en zijn bedrijf de studenten (en inwoners) van Utrecht een “grote gunst” verlenen door hun diensten aan de stad aan te bieden. Zij noemen zichzelf “gewoon één van de nieuwe partijen op de markt”, en bieden een dienst aan van luxe, korte-termijn huisvesting op 11 locaties in Europa. Ze hebben al twee locaties in Amsterdam, anderen in Groningen, Maastricht, Den Haag etc. en zijn nu hard op weg om te gaan parasiteren in hun zevende studentenstad in Nederland.

Het studentenhotel wordt vlakbij Utrecht Centraal Station gebouwd, aangrenzend aan het NH Hotel, de gemeenteraad en het World Trade Centre. Je hoeft alleen maar te kijken hoe dit gebied de afgelopen jaren veranderd is door private ontwikkelaars om te begrijpen dat Utrecht langzamerhand een stad voor de rijken wordt. De huur van één van de kamers in een studentenhotel zal in november 2018 2000 euro per maand bedragen. Alsof dit nog niet genoeg is, zal het bouwen van dit hotel arbeidersgezinnen door huurverhogingen verder uit de omliggende wijken verjagen – Kanaleneiland en Lombok bijvoorbeeld.

De komst van deze torens in Utrecht onderstreept de huisvestingscrisis en toont, dat zij meer om hun winsten geven dan om het voorzien in betaalbare huisvesting voor iedereen. Maar dit lijkt verboden met het afschaffen van de basisbeurs – een bewust beleid om de diversiteit in de universiteit te beperken, ondanks de dubbele geluiden die de UU daarover laat horen.

De huisvestingscrisis is een bewust beleid om rijkdom te scheppen – het is geen toeval. Opportunisten zoals Uffen hebben geen belang bij het helpen van de lokale bevolking, maar willen slechts winst maken voor hun eigen belangen.

Een massabeweging van huurders en jongeren kan grote stappen vooruit afdwingen: het bouwen van betaalbare huisvesting voor iedereen en eerlijke controle op de huurprijzen.